

Novoroční deníkové zápisy 1990–2016

Toto je moje cesta, která mě dovedla až sem. Zápisy nejsou vždy jen pozitivní, přestože mám na začátku nového roku vždy tendenci napravovat staré chyby a dávat si pozitivní předsevzetí. Literární tvorba, moje sny, ambice, přání i touhy, se těmi zápisy táhnou jako přísloušná červená nit...

1. ledna 1990, 13 let

Včera byl Silvestr. Strašně bezva. Těsně před půlnocí jsem si vzala na sebe červenou sukni, červený triko, červenou vestu a červenorůžový krepšilonky a udělala jsem si culík na stranu, na něj růžovou mašli a taky jsem se namalovala. Oči červenými stíny a pusou rtěnkou. Na uši jsem si vzala černý klipsy. O půlnoci jsme si připili slabým vínem. Pak začli lidé házet prskavky a ohňostroje z oken. Šla jsem k oknu a mávala jsem na lidi baterkama - v každé ruce jednou. Měla jsem přitom takový zvláštní pocit smutku a zároveň radosti a nevívala jsem nic, jen ty lidi a světla, která padala z oken. A pak jsem naproti v baráku uviděla, že tam bliká baterka. Zablíkala jsem ahoj a ono mi to odpovědělo. Pak jsme na sebe blikali různě, třeba SOS a tak. Akorát mě tačka pořád vyháněl od oken, aby na mě nespada rozbuška nebo něco a i přes sklo mě to nezabilo. Ale já u okna stála pořád a měla jsem radost. Velikou.

To bylo včera. A dneska jsme si s lvčou pouštěly svíčky ve skořápce oříšku, jestli budem příští rok spolu nebo ne. Vyšlo nám, že asi půl roku budem každá zvlášť, a pak budem zas spolu. A pak jsme si hrály, že jsme napsaly na papír citronem tajný dopis a pláněk něčeho. To jsme zavázaly provázkem. Pak jsme šly na chodbu a já to šla schovat do pátého a lvča do třetího patra. Ve čtyřce jsme se sešly a já to šla hledat do trojky a lva do pětiky. Když jsme to našly, šly jsme si to domů přečíst. Nad svíčkou se to totiž objeví. Celkem se nám to povedlo přečíst, ale část papírů uhořela. Ale tím to bylo zajímavější.

1. ledna 1991, 14 let

Letošní Vánoce a Silvestr byly zatím nejmíň pěkný, protože nejspíš přecházím zápal plic. A včera jsem šla spát hned o půlnoci. Pokaždý vydržím nejmíň do tří. Včera jsem se přemáhala, abych do půlnoci nespala. Samozřejmě, že ze sebe nedělám chudinku, když je mi do breku z bolesti, tak nebrečím, i když mám co dělat, a hlavně: I don't lose sense of humour.

Bez hudby jsem teď nemožná. Už tolik "nežeru" Roxeťáky. Před měsícem jsem objevila, že každou neděli chodí od tří do sedmi hitparáda AMERICAN TOP 40. Bohužel jsem to zjistila v neděli v půl osmý. V neděli (teda tu před 3 týdny) jsem si natočila nejhezčí písničky z té čtyřicítky. Další neděli jsem si natočila z ní asi jen 3 písničky, který mi minule utekly. Teď mám z toho natočený dvě kazety. Jednu devadesátku a jednu šedesátku. Jsou to můj nejmilejší kazety. Aby toho nebylo dost, tak se šedesátka namotala na hlavu v kazeťáku a pomačkala. Tak jí musím přehrát na jinou a už to nebude tak kvalitní. Nejradši teď mám Janet Jackson. Jak se pohybuje, to je úžasný. Je perfektní.

1. ledna 1992, 15 let

Jak na Nový rok, tak po celý rok...

HAPPY NEW YEAR FULL OF MUSIC

Holky tvrdí, že si ráno nebudu nic pamatovat (přitom už je ráno, čtvrt na 4). A tak píšu zápis teď. Je čtvrt na čtyři ráno. Asi jsem trochu opilá, a tak protože se mi všechno motá i já se motám tak to dopíšu ráno. I když už je ráno přitom.

Je večer 1. ledna 92. Včera jsem nebyla opilá moc, protože si všechno pamatuju, ale jistý je, že jít rovně se mi moc nedařilo. Všechno okolo mě lítalo. Helena byla v uchechtaný náladě a Lucka se spíš rozesmutila. Já z nich asi pila nejvíc. Holky ze mě měly srandu, protože šel v Rhythmicku klip Shinead O'Connor a ona byla celou dobu zabíraná jen její hlava a pořád na mě koukala, až jsem se málem bála. Asi už to zkoušet nebudu, opít se. Ale bylo to legrační. Rhythmick byl senzační, ale skoro jsem ho nevnímala. Vadily mi rychlý pohyby. Jak moje, tak cizí. Měla jsem pocit, že spadnu.

Jinak do nového roku jsem si přinesla svůj Americký sen a ještě zesílil, myslím. Holky mi tvrdí, že nevím, do čeho jdu, ale já vím. Bude to krásný, být v zemi, kde nikdy není sníh. Ve slunné Kalifornii. Sníh totiž nenávidím.

DNESKA JE TO PŘESNĚ 1 ROK, CO JSEM POZNALA A OBLÍBILA SI SUPERSTAR JANET JACKSON. Doufám, že konečně vydá nové album. Už je načase, 3 roky nic nedělala.

Dneska jsem zjistila, že můj miláček Seb ze Skid Row má holku. A s překvapením jsem zjistila, že mi to neva. Má na to právo.

1. ledna 1993, 16 let

Ode dneška je z našeho Československa Česká republika. A Praha zůstává hlavním městem. Taky aby ne. Dnes je to přesně 2 roky, co zbožňuju Janet Jackson. Zítra je v televizi Hříšnej tanec. Šíleně se těším, teď si hraju kazetu písniček z něj. Hříšňák jsem viděla před více než 2 lety a určitě se mi bude pořád stejně líbit. Bohužel je dabovanej do češtiny, ale snad to přežiju. Ale je to jako naschvál, sotva jsem po dvou letech učení angliny schopná poslouchat film anglicky a nezdržovat se s titulky. I těm písničkám všem rozumím a předtím to pro mě byla jen zněť cizích slov. Asi zůstane Dirty Dance můj nejhezčí film v životě. A hned za ním Hráči se smrtí, Terminátor II. a Bod zlomu.

Pomalů si začínám uvědomovat, že je začátek nového roku. Nového roku, na jehož konci budu buď to, co chci, nebo to, co jsem teď. Nového roku, v němž oslavím sedmnáctý narozeniny, půjdu do posledního, čtvrtého ročníku gymplu... Nového roku, kdy možná strávím jedny z nejhezčích prázdnin - v Řecku, ve Francii a Rakousku. Nového roku, kdy chci (ne chtěla bych) napsat tři dobré knihy a zkusit je nabídnout nakladatelství. Nového roku, ve kterém veškeré ušetřené peníze už doopravdy schovám na Ameriku. Záležej jenom na mně, jestli ten rok bude hrozně skvělejší nebo stejně nudnej a jednotvárněj jako rok 1992. Hlavně si musím dávat bacha, abych se nezamilovala. Musím totiž udělat milion věcí zakončených odletem do USA (to samozřejmě ne letos) a já se znám, jak blbnu, když se do někoho zamiluju. Ještě bych nakonec kvůli nějakému hezkému parchantovi zůstala tady.

Hrozně se těším, až dodělám svou druhou knížku. Druhý román.

Chci, aby mě moje psaní jednou uživilo. A na to budu muset bejt v Americe. Chci být bohatá kvůli mejm budoucím dětem. Aby tak jako já v dospívání furt neslyšely „na to nemáme, to nemůžeš mít, to si nemůžeme dovolit...“ Abych jim mohla koupit video, CD přehrávač, dvojče, všechny kazety a cédéčka, co budou chtít, peníze na všechny koncerty, abysme mohli hodně cestovat...

Na příští týden jsem si dala za úkol zjistit to s tou ambasadou o vízech do USA a půjdu si zajistit kontaktní čočky. Už nechci nosit brejle. Aspoň ne pořád.

1. ledna 1994, 17 let

What should I say? HAPPY NEW YEAR AND GOOD LUCK.

Je 24 minut po půlnoci. Víc napíšu zítra ráno. Vlastně dnes ráno.

Ted' už je ráno. Pořád nic zvláštního.

- 1) Je to přesně jeden rok, co jsme se rozdělili se Slovenskou republikou a stali jsme se Českou republikou.
- 2) Zahájila jsem čtvrtý rok mé G.L.A.D. (good love and devotion) k Janet Jackson.
- 3) Pořád miluju Sebastiana a Skid Row.
- 4) Obdivuju i Elvise Presleyho a Michaela Jacksona.
- 5) V roce 1994 budu oficiálně dospělá – bude mi osmnáct. Budu plnoletá.
- 6) Zažiju koncert Janet.
- 7) Musím udělat maturitu (z češtiny, angliny, zeměpisu a společenských věd).
- 8) Budu s muset pokusit dostat na vysokou (AMU nebo žurnalistiku) – nemyslím, že se tam dostanu, jen chci vidět, jak vypadají přijímačky, aby mě to nepřekvapilo, až se vrátím z USA.
- 9) Chci jet na prázdniny na francouzskou Riviéru (červen) a najít si práci od července.
- 10) Chci odjet do USA (Bože, ten rok konečně přišel! Je to tak frustrující, dokážu to? No, nemám na výběr, sny se přece musí plnit...)
- 11) Ukážu svůj román nějakému nakladateli.
- 12) Napíšu další dvě knihy (o surfování a o Elvisovi).

1. ledna 1995, 18 let

Takže – nový rok konečně začal. Do roku 1995 jsem si přinesla neutuchající obdiv k Janet Jackson, včerejškem ji mám ráda pátý rok. A co očekávám od tohoto roku? Chci, aby mi vyšla kniha *Nikki, vrať se*, a hodlám odjet do USA.

Zítra zavolám paní Pickové, na kterou jsem dostala kontakt od kolegy a která by mi měla pomoci najít nakladatele, a povím jí o mojí knížce. Změní mi to život. Pak sem o tom napíšu. Co jí ale mám říct? Něco jako „Napsala jsem knihu a chci, aby ji někdo vydal?“ Nebo co? Není to trochu moc – chci říct – budu muset improvizovat.

1. ledna 1996, 19 let

Novoroční oslava byla moc fajn. Jela jsem k Mírovi na kolej ve Staré Boleslavi. Šli jsme tam na disko a zůstali do dvou do rána. Cesta zpět na jeho kolej po tom disku byla zlatým hřebem celého večera. Museli jsme jít přes les, byl hrozně tmavý a strašidelný, ale my jsme se smáli jako šílení, protože jsme byli trochu opilí, a zpívali jsme si – nejdřív „Sex on the phone“ od E-rotic a pak (protože Míra studuje ruskou literaturu) i ruské písničky, které známe. Když jsme dorazili na kolej, udělalo se mi špatně, ale podařilo se mi to překonat s pomocí čaje. Jakmile se mi udělalo líp, se udělalo špatně Mírovi. Usnuli jsme kolem třetí ráno a spali o jedenácti, kdy jsme se vydali zpátky do Prahy.

Ted' bych ráda napsala review roku 1995:

Rok 1994 mi dal vše, po čem jsem toužila, a udělal mě šťastnou. Rok 1995 pokračoval ve stejném trendu. Byla jsem obecně šťastná celý uplynulý rok, i když tu byla (a naneštěstí stále je) jedna věc, která se snažila moje štěstí pokazit a občas jsem kvůli tomu byla nešťastná, ale nebylo to tak hrozné a nemohlo to zničit moje přesvědčení, že mám v životě štěstí a mám skvělý život od konce gymplu (červen 94).

- 1) Jsem stále profesionálnější ve své práci (Česká tisková agentura), byla jsem na třech služebních cestách (na Slovensko, do Chorvatska a do Varšavy), moc mě to baví.
- 2) Pořád mám ráda Janet Jackson.
- 3) Byla jsem na největším koncertu ve svém životě, splnil se mi sen – viděla jsem Janet ŽIVĚ na koncertě v Mnichově. Byl to jeden z naprosto nejlepších zážitků mého života.
- 4) Konečně se mi podařilo vyfotit celou naši rodinu pohromadě.
- 5) Našla jsem si pronájem v Krči (Soul Asylum), získala jsem svobodu a zažila úžasný pocit z nezávislosti.
- 6) Začala jsem víc žít díky Mírovi. Naučil mě, jak správně pít, ukázal mi, jak občas kouřit, a chodíme pořád tancovat.
- 7) Udělala jsem řidičák.
- 8) Objevila jsem moje nejoblíbenější místo v Praze (Střelecký ostrov. Vlastně mi ho Míra „věnoval“ jako dárek.

To jsou ty nejdůležitější věci uplynulého roku. A co čekám od roku 1996, který začal dnes? No, stejně jako loni chci, aby vyšla moje kniha *Nikki, vrať se*. Ale bojím se teď na to myslet. Bojím se jít do nakladatelství. Hrozně se bojím odmítnutí. Nechci slyšet, že moje knížka není dost dobrá. Tak strašně se toho bojím. Ale musím zkusit své štěstí. Musím to dokázat. Musím v sebe věřit. Dokážu to. Víím to. Všechno dopadne dobře.

Letos taky oslavím druhé nejdůležitější narozeniny v mém životě (ty první byly osmnáctiny) – bude mi 20 let, přestanu být teenager a přestanu být považovaná za „malou holku“. Nemůžu se dočkat.

Dnes taky začínám šestý rok, co mám ráda Janet Jackson.

1. ledna 1997, 20 let

Původně jsem nechtěla dělat nějaká novoroční předsevzetí. Ale dneska ráno jsem jedno udělala. Novoroční oslava byla skvělá, napíšu o tom později, ale dnes ráno jsem se vzbudila v 8:00 (šli jsme spát ve tři ráno, ale usnula jsem až v pět) a nudila jsem se k smrti až do půl jedné, kdy se konečně Dan (který byl náš řidič a jediný majitel auta) rozhodl jet zpátky do Prahy. Slavili jsme v Liberci, u Mírova kamaráda. A to předsevzetí: Pokusím se nenechat nikoho, aby mě přesvědčil, ať jedu zase na nějakou párty mimo Prahu. Musím vědět, že můžu odejít, kdykoli budu chtít. První autobus odtamtud odjížděl až v 15:30, což by stejně nepomohlo. Takže to je moje jediné novoroční předsevzetí.

V tomto roce 1997 si také najdu byt na pronájem a dostanu se na vysokou, ale to nejsou předsevzetí, to jsou prostá fakta.

A to ostatní, jak říká Reuters ve svém zpravodajském přehledu: Situation as develops.

1. ledna 1998, 21 let

Nový rok začal blbě. Zdálo se, že je všechno ok, pořád se to zdá, akorát že já víím, že není. Chtěla bych žít normální život. Chodit do práce, mít svůj byt (alespoň pronajatý jako mám teď), mít přátele, chodit s nimi na večere do restaurací... V pohodě, svobodná. Ale nějak se mi to nedaří. Vždycky se vyskytne nějaký problém. Buď s mými přáteli nebo s penězi...

1. ledna 1999, 22 let

Nový rok pro mě začal velmi šťastně. Cítím se hrozně šťastná. Oslava byla bezva. Ale hlavně jsem šťastná tady na Břevnově, stejně jako jsem byla předtím v Krči v mém *Soul Asylum*. Totálně. Byteček na Pražského povstání nebyl tak skvělý, protože byl malý a

tajný. Modřany byly ok jako místo, ale vadil mi podnájem. Tady jsem šťastná, i když má tenhle byt spoustu mínusů, ale je mi to jedno. Nevadí mi, že ten byt je tmavý, velmi studený (16 stupňů Celsia a já jsem přitom zvyklá na 25 stupňů), je i dost vlhký... Přála bych si, abych tady mohla bydlet co nejdéle.

1. ledna 2000, 23 let

Takže tu máme rok 2000, ale třetí tisíciletí začne až za rok. Chtěla bych si poznamenat jednu věc – vždycky je důležitější, co člověk má, než co člověk nemá. A taky, že každá věc má svůj konec, a když ten konec přijde, nedá se s tím nic dělat.

V práci je to pořád schizofrenní. Mám to tam ráda, ale kvůli práci nemůžu excelovat ve škole, jak bych chtěla, ale vím, že nemůžu přestat pracovat, ta práce je příliš dobrá na to, abych z ní odešla a navíc, kde bych brala peníze na živobytí... Vůbec to není snadné, jsem pořád hrozně unavená a přemýšlím, že dám výpověď, ale nikomu to neříkám, protože vím, že nakonec všechno zvládnou... Ale vážně to není vůbec snadný.

1. ledna 2001, 24 let

Tak tu konečně máme začátek 21. století.

Snažím se dívat na život z pozitivní stránky. Věřím, že všechny věci se dějí pro naše dobro, jen to někdy trvá déle, než si uvědomíme, k čemu to bylo dobré. Snažím se brát vše, co se mi přihodí, jako materiál pro moji novou knihu, kterou jednoho dne napíšu.

Co se týče mých předsevzetí pro rok 2001: Chci pracovat ještě víc, abych měla víc peněz, protože když je nemám, tak se cítím velmi špatně. Potřebuju nový počítač, abych si mohla pořídit domů internet (15.000 Kč) a novou věž s cédéčkem, protože ta stará je definitivně rozbitá (10.000 Kč) a spoustu dalších věcí. A chci se naučit být disciplinovaná. Chci se zbavit „horečky sobotní noci“ a využívat celé víkendy na práci (=překlady).

A letos chci taky přeložit svůj román *Nikki*, vrát se do angličtiny. A chci, aby se z *Nikki* stal film. Americký film. Chci vidět svůj sen na velkém plátně...

1. ledna 2002, 25 let

Nový rok nezačal žádnou katastrofou, což se rozhodně musí označit za pozitivní. Tudíž doufám, že rok 2002 bude pozitivní. Chci taky najít nakladatele v USA pro *Nikki*, ale to má čas.

Zajímalo by mě, proč dělám pořád stejné chyby. Neudělala jsem žádnou v poslední době, ale vím, že je to pořád ve mně, nezměnila jsem se hluboko uvnitř, ale doufám, že jsem se změnila alespoň zvenku.

1. ledna 2003, 26 let

Silvestrovská párty patřila k těm nejlepším, které jsem zatím zažila. Spousta tancování a blbnutí. Měla jsem tam pár špatných okamžiků á la pan Hyde, ale převážně se to neslo v Jeckyllovském duchu.

Dnes jsem se rozhodla, i když je tohle můj deník, začít si sem zapisovat části mojí potenciální nové knížky. Budu se ale snažit rozlišovat – poznamenat, kdy píšu přímo o sobě, a kdy píšu dialogy (monology) pro novou knížku.

Jinak i nadále žiju ve svém „Bradavickém“ snu, které je den za dnem lepší a rozvitější. A uvědomila jsem si jedno: můj život je víc sen než realita. Vidím všechno skrz jakousi mlhu, která mi umožňuje cítit, jako bych byla v Hogwarts, i když jsem třeba doma nebo kdekoli jinde, protože věci spíš cítím, než vidím. Proto můžu být spisovatelka, ale ne malířka. A

taky mi došlo, že můj největší sen se musí splnit – *Nikki* musí být vydaná v USA a musí být natočená jako film. Ještě nevím, jak se to stane, ale stane se to. Cítím to...

1. ledna 2004, 27 let

No jo no. Pořád stejný příběh. Včerejší silvestrovská oslava byla fajn. Až na to, že jsem se opila dost brzo a šla jsem domů. Dnes jsem se probudila s neodbytným pocitem, že jsem něco zapoměla udělat, ale nemohla jsem si vzpomenout, co by to mohlo být, a pořád to nevím. Ale vím, že přede mnou leží spousta práce a já se nemůžu donutit dělat NIC. Musím dopsat diplomku, přeložit další knihu (má termín v únoru a nemám tušení, jak to všechno stihnu s tímhle „nechce se mi“ přístupem). Jak říkám, pořád stejný příběh. Oh my friend, we're older but no wiser :)

1. ledna 2005, 28 let

Dva tisíce pět, sláva nastal věk robotů, dva tisíce pět, práce začla jít bez potu... zpíval Dalibor Janda v roce 1988 (bylo mi dvanáct), kdy jsem poslouchala jeho hudbu. A teď je rok 2005 tady...

Můj život šel v uplynulém roce prudce z kopce. I když jsem odpromovala na univerzitě a byla přijatá do doktorského studia, budu si pamatovat rok 2004 jako smutný a prázdný a plný dost ošklivých emocí. Upřímně doufám, že tenhle rok bude začátkem nové cest vzhůru ve všech směrech. Zajímalo by mě, jestli kdy budu tak šťastná, jako jsem byla v roce 1994, kdy jsem odmaturovala na gymplu a opustila vězení neplnoletosti, kdy jsem oslavila osmnácté narozeniny a získala práci, nové přátele, svobodu... Vlastně to bylo „vědomé štěstí“, což není tak – nevím, jak to vyjádřit – vědomé štěstí má reality check, jste šťastní, ale šťastní v opozici vůči něčemu, což znamená, že se něco může vrátit, může opakovat, a proto se cítíte nějak ochranněsky vůči tomu štěstí, které cítíte, a nedovolí vám ho to prožít naplno, ale zase si z něho pamatujete každý kousek.

1. ledna 2006, 29 let

Silvestrovská oslava s hromadou Francouzů. Celkem ok.
Na začátku února nastupuju na nové místo. Snad to bude ok.
Loni byl nejlepší kurz přežití ve Vyškově.
A pořád se mi zdá sen o balení kufrů.
Víc se mi nechce psát.

1. ledna 2007, 30 let

Letos odjedu do Bruselu.
Měla bych napsat hodnocení minulého roku a vyhlídky do tohoto, ale nechce se mi.

1. ledna 2008, 31 let

Nejsem v Bruselu ráda. Ale po pravdě řečeno nějak vím, že teď nemůžu být nikde jinde. Že je tohle přesně to správně. A proto se tomu nijak nebráním. Prostě jen doufám, že tohle přinese skutečně něco, co za to stojí.

1. ledna 2009, 32 let

V retrospektivě – kdybych měla na vybranou už nikdy nezažít to, že tak hrozně miluju, ale nemůžu ho mít a nedostávám, co chci, a tím, že už nikdy nebudu k nikomu tohle cítit, neváhám a volím druhou možnost. Až se mi narodí dítě a bude-li to dcera, dát jí do

vínku, aby se nikdy nezamilovala nešťastně. Mám strach přivést na svět dceru. Postavit ji před to trápení z lásky...která dokáže tak bolet. Stále mohu číst, stále mohu psát, stále mohu tvořit. Rozryli mi duši, zničili mi naději a radost, ale nevzali mi schopnost tvořit. Schopnost, pro niž jsem byla zrozená. Schopnost, která mě spasí.

1. ledna 2010, 33 let

Chtěla jsem sem zrekapitulovat něco o nás dvou, ale pořád to příliš bolí. Dokud se nevysvobodím z této prokleté lásky, bude to moc těžké. A přitom je to tak hloupé takhle milovat někoho, u koho vám do očí bije, že je naprostý nesmysl. Nevím, co mám udělat, abych se odmilovala... Musím se rozhodnout, co vlastně chci. Jakmile člověk ví, co chce, všechno už je mnohem jednodušší...

1. ledna 2011, 34 let

O vánoční dovolené jsem předělala Matrix Dreamworld story do knihy, kterou jsem si nechala svázat. Teď dělám totéž s Hogwarts Dreamworld. Miluju to psát. Je to stejný proces, jaký jsem udělala s Motown Dreamworld, z čehož pak vznikla *Nikki*. Musím vzít kousky příběhu napsané na spoustě malých papírků a napsat z nich soudržný příběh. Z Motown Dreamworld pochází moje životní motto: Dreams do come true. But you can't just sit there and wait for it to happen. YOU have to make it happen! (Janet Jackson). Přestala jsem poslouchat hudbu Janet někdy v roce 1995, ale občas si ji ještě tu a tam poslechnu (album Rhythm Nation).

1. ledna 2012, 35 let

Silvestrovská párty byla okay, jedna z těch lepších. Teď zas pár mých novoročních předsevzetí:

- 1) Nebudu k Bruselu přistupovat negativně („Fish is friend not food.“)
- 2) Nebudu žít jen pro vydávání svých knih.
- 3) Zkusím přestat čekat na novou lásku.

Letos mi vyjde *Patricie*. Nemůžu se dočkat, až ji budu držet v ruce. Teď vybíráme obrázek na obálku. Škoda, že neznám nikoho, kdo umí dobře fotit, mám velmi přesnou představu, co bych na obálce chtěla mít... Nakreslila jsem to, ale není to moc povedené. Proto se ze mě stala spisovatelka a ne malířka (či ilustrátorka). Vidím výjev před sebou, slovy ho zachytit dovedu, ale obrazem ne.

1. ledna 2013, 36 let

Číhala jsem na ten správný okamžik, abych nezačala psát deník v novém roce ve špatné náladě. Měla jsem ji několik dní koncem vánoční dovolené v Praze, jen pomyšlení na to, že se musím vrátit do Bruselu, mi ji vždy pokazilo. Teď se cítím líp, protože jsem se smířila s tím, že tam musím zůstat ještě půl roku.

Rekapitulace roku 2012:

- Vyšel můj druhý román *Patricie*.
- Rozhodla jsem se v 2013 skončit v Bruselu a vrátit se do Prahy.

No, to je to. ☺

Očekávání od roku 2013:

- Očekávám, že se vrátím do Prahy.
- Hodlám napsat novou knihu, zřejmě „Matky, které...“
- Těším se, že vyjdou *Pavoučí příběhy* i *Míša v síti*.

1. ledna 2014, 37 let

Čtu si deník z roku 1998, než jsem šla na vysokou školu. Je to hodně podobné období jako teď. Nad vodou mě držela *Nikki*, teď moje jiné knihy, co jsem napsala. Občas si říkám, že tenhle deník by neměl existovat. Jednou bych si se třeba pamatovala jako pohodářku, která vše zvládala bez mrknutí oka a všechno jí ihned a okamžitě bez problémů šlo. :)

1. ledna 2015, 38 let

Hodinu jsem žehlila. Je to hrozně vysilující (dvoje povlečení, hrůza). Ale novoroční předsevzetí neodkládat, do čeho se mi nechce, splněno. S trochou štěstí půjdu dnes i včas spát. Jen na *Pouštní včelu* jsem dnes ještě nesáhla. Ale ještě je čas to napravit. Rok 2014 byl celý špatně. Nevěřím moc na novoroční předsevzetí, ale říkám si, že musím rok 2015 pojmut lépe. Změnit jídlo, začít cvičit. Chodit brzo spát a o víkendu neprospat celé dopoledne. Cítím, že pořád mám otěže svého života v rukou, a ještě pořád jde změnit směr. Musím hlavně napsat *Pouštní včelu* a od toho se odpíchnu. Miluju svůj byteček Beetlestone. Měl se původně jmenovat Dračí hnízdo, ale momentálně se necítím ani jako drak, ani nehnízdím. Snad se to jednou změní. A název Beetlestone je pro můj byteček dokonalý.

1. ledna 2016, 39 let

Jen rychle, protože jsem vstala brzo s cílem pokračovat v korektuře *Pouštní včely*: Mrkla jsem na cíle pro rok 2015 a byly začít cvičit a napsat *Pouštní včelu*. Oboje jsem dokázala. Takže nejsem zas až takový lůzr. ☺ Nemůžu se dočkat, až bude Včela schválená nakladatelstvím a vydaná. Hrozně se na to těším. Psaní – a vydávání – knih je pro mě v životě to nejdůležitější. Je to poslání, jehož jsem si odjakživa vědomá a které následuju od svých třinácti let. A jsem za ně vděčná.